

bant — ik weet niet wat. Misschien houd ik niet van de manier waarop hij mij lief heeft. Ik heb hem de Ina laten zien, die ik in aanleg ben: wild en scherp; — hij is er niet van geschrokken, — hij ging er zoo luchtig over heen, vond het weinig belangrijk. Misschien is hij de wijste van ons tweeën. Ze zuchtte. Plotseling dacht ze aan de woorden van Gretchen: O, könnt' ich ihn küssen, so wie ich wollt', an seinen Küssen vergehen sollt'. Even drukte ze haar armen stijf tegen haar lichaam. Het gebeurde niet dikwijls, dat ze zich Duitsche woorden herinnerde, — en wat moest ze ermee? ze kon ze hem niet zeggen. Nu sloot ze haar oogen voor de aandringende tranen. Ze bleef met hem alleen, goed, ze had hem trouw beloofd. Er zou geen andere man zijn in haar leven, — Frans had ze lang geleden verloren. — Frans, — waarom dacht ze aan hem? Eens had hij haar blooten arm aangeraakt, — en toen was ze van hem weggegaan. — Ze keek op, zag Jack verdiept in zijn krant, wist niet meer waaraan ze wilde denken. Maar deze woorden kwamen in haar hoofd: Kan ons leven zóó worden, dat we het zelf nauwelijks meer herkennen?

Het was Augustus, de zomer raakte over zijn volheid heen. Het meeste bladergroen werd donker, stug en dof; hier en daar viel een rottend blad omlaag. Maar de rozen bloeiden en geurden met steeds nieuwe kracht. Lilly en Venda verzamelden de kleine, komvormige blaadjes, die ze onder de struiken vonden; ze waren donker en zacht als vogelveertjes. Venda was nu acht jaar, een slank, blond kind, met diep-liggende, felblauwe oogen.

Dien morgen zaten ze op de veranda-treden en schudden hun fleschjes met rozenwater.

— We zijn hier pas een week, zei Venda, het lijkt heel lang, want we doen iederen dag hetzelfde.

De ander keek haar even aan met een misprijzenden blik. — Als je het soms niet prettig vindt, begon ze.

— Ik vind het heerlijk, ik zou altijd willen blijven, — maar natuurlijk zou ik dan naar school moeten.

Lilly trok haar knieën op, sloeg er haar handen omheen; de kostbare flesch lag diep in haar schoot. — Jij bent pas acht, zei ze nadrukkelijk, je zoudt nog naar de dorpschool kunnen. Ik niet meer; moeder wilde me thuis houden, stel je voor.

— Tant' Ina is niet je heusche moeder, hè?

Lilly schudde haar hoofd. — Neen; ik weet niet meer waar ze vandaan gekomen is. Ik noem haar moeder, omdat... Er was een bijna harde uitdrukking van nadenken in haar gezichtje.

— Ja, zei de ander.

Op de tuinbank, achter het grootste rozenperk, zaten Maud en George.